

Ái Khanh, Người Cút Cho Trầm!

Contents

Ái Khanh, Người Cút Cho Trầm!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	6
9. Chương 9	8
10. Chương 10	9

Ái Khanh, Người Cút Cho Trầm!

Giới thiệu

Thể loại: trung thiên đam mỹ cổ trang, linh hồn chuyển hoán xuyên qua thời không, cung đình hấu tước cận thủy lâu th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-khanh-nguoi-cut-cho-tram>

1. Chương 1

Hoàng cung, Ngự Hoa viên.

Gió chiều thổi qua, trong Bích Ba hồ, sen hạ đung đưa.

Hoàng đế đưa lưng về phía một ai đó đang đứng yên lặng: “... Nếu hiện tại ngươi đã ở trong thân thể Cố Tầm, vậy trầm mặc kệ quá khứ ngươi là ai, từ giờ trở đi, trước mặt thế nhân phải đóng giả Cố Tầm cho trầm!”

Thần sắc Cố Tầm có vẻ nhẹ nhõm: “Đương nhiên rồi, tôi vẫn chưa muốn bị thế nhân coi như yêu quái rồi cho chết cháy đâu... hờ, có lẽ tôi nên nói thêm câu tạ chủ long ân?”

Sắc mặt hoàng đế khó coi tợn: “Thân là thần tử, nói chuyện với trầm như vậy còn ra thể thống gì! Trước hết học tập lễ nghi cử chỉ đường hoàng cho trầm!”

Cố Tầm nhún nhún vai: “Dạ

mọi chuyện nghe theo bề hạ an bài

“

Hoàng đế quay lại, nhìn người nào đó bằng vẻ mặt không kiên nhẫn: “Cố Tầm chính là thư đồng của trẫm từ nhỏ, cầm kỳ thi họa cái gì cũng giỏi, từ giờ trở đi người cũng phải học tập những thứ đó!”

Cố Tầm nghe vậy thì sắc mặt biến đổi ngay lập tức: “Bệ hạ, tôi mù âm nhạc, mù hơn cả thăng mù.”

Ánh mắt hoàng đế lạnh thấu xương: “Trẫm không quan tâm! Nếu không phải vì một ngày kia Cố Tầm có thể bình an trở về, thì người đã chết lâu rồi!”

Cố Tầm nhún nhún vai: “Chính phải ~ là tôi tốt số ~ bệ hạ yên tâm, nhất định tôi sẽ hết lòng yêu quý thân thể Cố công tử, tuyệt đối không để chàng phải chịu nửa chút thương tổn.”

Hoàng đế uất giận: “Cố Tầm! Thu hồi cái thái độ giả hoạt vô lại của ngươi ngay!”

Cho dù trong lòng Tiêu Viên đã tức giận ngập trời đến độ muốn hung hăng bóp chết kẻ đang quỳ trước mặt rồi! Nhưng chỉ cần vừa nhìn đến khuôn mặt của hắn, cuồng bạo trong lòng đã bị ngăn lại. Giọng nói từ nội tâm bảo y không được, y không thể làm như vậy, chỉ có để cho con người này ở trong cơ thể Tử Thù, y mới có thời gian tìm Tử Thù về! Trước đó, vô luận có không quen nhìn con người này cỡ nào, y cũng chỉ đành thôi miên chính mình coi người trước mắt như Cố Tầm, thư đồng của y, thần tử tương lai của y, cũng là quân cờ y có thể an bài hiện tại.

Hoàng đế nhẹ lời: “Còn nữa, từ giờ trở đi, người phải theo phu tử học tập, tham gia kỳ thi Hương sang năm!”

Cố Tầm nhíu mày một cách khoa trương: “Bệ hạ, chuyện này... chuyện này có phần cường nhân sở nan!”

Hoàng đế lộ vẻ hung tợn, mặt mũi hầm hầm trừng mắt người nào đó: “Không cho thương lượng! Nếu như người thi không đậu... Trẫm có rất nhiều biện pháp để không thương đến thân thể mà vẫn dẫn vật tâm trí người!”

Cố Tầm thở dài một hơi: “Ai... Tôi sẽ thử...”

2. Chương 2

Cổ phủ, tiểu viện.

Thước được nở hoa yêu dã diễm lệ, dưới mái hiên, bên khung cửa, trong tầm mắt, đều là những đóa hoa rực rỡ.

Hoàng đế vừa đặt chân vào tiểu viện đã bị chấn động mà dừng bước, nhìn ai đó đang đọc sách dưới hiên nhà: “Đây!”

Cố Tầm ngẩng đầu: “Ồ, bệ hạ tới thị sát rồi ~ “

Hoàng đế tức giận quát lớn: “Cố Tầm! Tuyết ngọc lan trong viện này đâu?!”

Cố Tầm: “Ta không thích cái mùi đó, nhỏ sạch.”

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngươi thật to gan! Dám động đến đồ của Tử Thù!”

Cố Tầm không biết nói sao: “Nhưng mà bệ hạ, hiện tại ta chính là Cố Tầm Cố Tử Thù a, xử trí một vài thứ đồ trong viện của mình, vô khả hậu phi.”

Hoàng đế tiến lên vài bước túm lấy áo người nào đó: “Đừng có dùng thành ngữ khiêu khích trẫm!”

Cố Tầm không nói một câu, đôi mắt mang theo vẻ kinh hoàng nhìn Tiêu Viên. Thế là Tiêu Viên tỉnh táo lại, bởi vì thần thái giống hệt Tử Thù đó. Y không muốn nhìn thấy vẻ sợ hãi của Tử Thù. Điều đó sẽ khiến y nhớ tới tuổi thơ lo sợ hãi hùng của mình. Tử Thù, người chỉ lớn hơn mình ba tháng, rõ ràng cũng là một kẻ yếu mềm như thế vô dụng như thế, nhưng mỗi khi gặp nguy hiểm lại đều tỏ ra như gà mẹ che chở cho gà con, chỉ mong bảo vệ được y. Thật sự buồn cười hết chỗ nói. Nhưng mà sự bảo vệ buồn cười từ kẻ mềm yếu đó, đã khiến cho tâm hồn trẻ thơ của y cảm nhận được chút ấm áp vì được yêu thương.

Hoàng đế thả người nào đó ra, khẩu khí lạnh lùng: “Trồng lại toàn bộ hoa lan cho trẫm!”

Cố Tầm bắt đắc dĩ thở dài: “Dạ

~ “

Ai kêu người ta là một chú bạo bạo long thiếu yêu đến độ có hơi biến thái chứ, dù cho bé rồng mới mười bảy tuổi, nhưng chung quy vẫn là có chút lực sát thương. Cố Tầm chỉ có thể thuận theo người ta mà thôi.

3. Chương 3

Sau kỳ thi Hương, hoàng cung, dạ yến.

Hoa kim quế nở rộ đầy cành, hương bay mười dặm, hòa vào quỳnh tương ngọc lộ cất giấu trong cung để rồi nuốt một ngum vào trong bụng, ngay cả hơi thở phả ra, dường như cũng vẫn vớt lưu hương.

Hoàng đế chậm rãi đi đến phía sau người nào đó, hừ lạnh: “Thực là vô dụng! Thi được có hạng tám mươi ba.”

Cố Tầm xoay người lại, hành lễ bài bản đầu ra đó: “Bệ hạ, hạng tám mươi ba đã là cực hạn của học trò rồi, lát về nhà, học trò còn muốn trốn vào trong ổ chăn len lén cười nữa kia.”

Thần sắc hoàng đế lạnh lùng nghiêm nghị: “Mới tám mươi ba đã chí đắc ý mãn, tâm tính như vậy sao có thể hoàn thành đại sự.”

Cố Tầm nhướn miệng cười: “Học trò không muốn hoàn thành đại sự, nhân chức dương thân là tốt rồi.”

Hoàng đế: “Người đây là đang đòi trăm nhân chức mỹ soa?! Hừ! Mơ đẹp thật đấy!”

Cố Tầm: “Vậy bệ hạ cần học trò làm chức vị nào? Bệ hạ cứ việc an bài, học trò... ợ... nguyện vì bệ hạ cúc cung tận tụy, chết không chối từ... ợ... làm một đại hiền thần... ợ... thật xấu hổ bắt đầu ợ... muôn đời lưu danh sử sách...”

Hoàng đế đầy mặt căm ghét: “Cút cút cút! Uống say rồi thì mau cút đi! Khỏi ở đây làm trò mất mặt!”

Cố Tầm: “Ợ... Tạ bệ hạ không trừng trị học trò tội quân tiền thất nghi... Ợ... Bệ hạ thánh minh... Ợ... Tạ chủ long ân... Ừm, thật xấu hổ, ta không biết... ợ... loại trường hợp này nên nói cái gì nữa... Ợ... Rõ ràng ta học lễ nghi rất tốt...”

Hoàng đế bị chọc tức rồi. Nhìn kẻ này dùng khuôn mặt nhu thuận thanh nhã của Tử Thù làm ra mấy chuyện thất nghi thất thổ, là y lại trở nên cáu gắt kinh khủng, cứ như thể cây tuyết ngọc lan yêu quý trong lòng nọ bị người ta đùa bỡn vậy. Ấy vậy mà y vẫn không thể làm gì hắn. Chỉ có thể tự mình xoay người đi khỏi thật nhanh, đỡ phải nhìn hắn thêm một cái để bị tức đến trào máu!

* cường nhân sở nan: buộc người khác phải làm chuyện quá sức

* vô khả hậu phi: chuyện không có gì đáng trách

* quỳnh tương ngọc lộ: ý chỉ những thứ nước tinh túy và thơm ngon, quý giá

* nhân chức, mỹ soa: chức quan nhân tản, công việc dễ dàng

* quân tiền thất nghi: không làm đúng lễ nghi trước mặt vua

4. Chương 4

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Lư hương thủy thú tỏa ra mùi hương thoang thoảng khiến người tỉnh táo, trong điện, chỉ có quân thần hai người.

Cố Tầm khom mình hành lễ: “Bệ hạ, chuyến Tàn Nam này, vi thần Mao Toại tự tiến.”

Hoàng đế ngẩng đầu từ thư án, cười nhạo: “Không tự lượng sức.”

Cố Tầm thông dong: “Nhưng bệ hạ, lúc này người cũng không có lựa chọn nào tốt hơn, vi thần tuy rằng quan nhỏ, nhưng tốt xấu cũng là thân tín của bệ hạ người a.”

Hoàng đế nhíu mày mất kiên nhẫn: “Không được! Mạng người tiện người muốn chết là chuyện của người, nhưng người không thể mang thân thể Tử Thù đến nơi nguy hiểm!”

Cố Tầm chậm rãi nhấn giọng: “Thế nhưng bệ hạ, người thực sự không có lựa chọn nào tốt hơn.”

Hoàng đế uất giận: “Không cho thương lượng, rút đi mau!”

Cố Tầm vạm phần thành khẩn trung tâm một lòng: “Bệ hạ, muốn thành đại sự há có thể nhi nữ tình trường.”

Hoàng đế sôi gan: “Cố Tầm! Chuyện này không tới phiên người nói! Còn cái thái độ làm bộ làm tịch của người là muốn như thế nào đây?!”

Cố Tầm ngẩng đầu cười hì hì: “Bị bệ hạ nhìn thấu rồi, kỳ thực là vi thần muốn ngắm phong cảnh Tần Nam một chút, có người nói nơi đó không tệ, chẳng trách Tần Nam vương ở đó bồi dưỡng lâu liền không biết trời cao đất rộng nữa.”

Hoàng đế cười nhạt: “Quả nhiên người rất nhàn.”

Cố Tầm: “Cho nên khi nào bệ hạ thực sự không có ai để chọn thì đừng ngại cân nhắc đến vi thần, cùng lắm thì vi thần hứa với bệ hạ, dù cho phải chết cũng sẽ không để trên người mình bị thủng lỗ gì gì đó, tận lực bảo trì thân thể hoàn hảo, như vậy bệ hạ có thể đem thân thể vi thần đi đóng băng đợi nguyên chủ trở về... Ừm... Chỉ là không biết công lâu da có khi nào sẽ sưng phù trắng toát hay không... Có lẽ có thể bảo thái y nghiên cứu ra một loại thuốc bảo tồn thi thể...”

Gân xanh trên trán hoàng đế giật liên hồi, tiện tay vợ lấy một quyển tấu chương ném thẳng vào người nào đó: “Cút cút cút! Trẫm không muốn nhìn thấy người nữa!”

5. Chương 5

Đêm đầu đông, Ngự Hoa viên.

Trong lương đình, rượu đang hâm nóng, tiếng nước róc rách, sương trắng lượn lờ bay lên, ngăn cách khuôn mặt hai người, cả ý cảnh cũng trở nên đầy ắp thi tình.

Cố Tầm uống ực xong một chén rượu: “Ha... hảo tửu, hảo tửu a!”

Hoàng đế nhíu mày, nhìn không quen bộ dạng của ai đó: “Đây là chén cuối cùng.”

Cố Tầm ủy khuất: “Nhưng bệ hạ ơi, đây rõ ràng là chén đầu tiên của vi thần mà.”

Hoàng đế mất lạnh: “Chén đầu tiên và chén cuối cùng không có gì là mâu thuẫn.”

Cố Tầm hết nói: “...”

Hoàng đế: “Ngày mai người khởi hành, lần này đi Tần Nam, trẫm cũng không trông cậy người sẽ làm nên trò trống gì, bảo vệ tốt thân thể Tử Thù lúc bất trắc cho trẫm chính là yêu cầu duy nhất, mà người phải làm được!”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên... Bệ hạ đã từng đi Tần Nam chưa ạ?”

Ánh mắt hoàng đế có vẻ không kiên nhẫn: “Chưa.”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Nghe nói bánh hoa cúc là đặc sản Tần Nam, vậy khi thần trở về sẽ mang một ít cho bệ hạ nếm thử.”

Hoàng đế hừ lạnh: “Chỉ biết mấy chuyện ăn ăn uống uống!”

Dứt lời, không thèm nhìn người nào đó thêm một cái, phát tay áo rời đi. Hạ quyết định để cho Cố Tầm đến sào huyệt của Tần Nam vương, y cũng rất là thấp thỏm. Cái bộ lạnh chanh lách chách cười đùa cợt nhả của

gia hỏa kia, cũng khiến y tức điên lên chứ. Nhưng y lại không còn cách nào nữa, thân là hoàng đế nhưng mà cường thần rình rập xung quanh, dùng được thêm người nào hay người đó. Nếu là Tử Thù, thì y trăm triệu lần không dám cất cử rồi. Nhưng Cố Tầm, lại hiển nhiên mạnh hơn Tử Thù một chút. Không, có lẽ chỉ có thể nói là tinh thần người này có năng lực kháng cự đã kích mạnh hơn một chút.

* thủy thú: thú đang ngủ

* Mao Toại tự tiến (Mao Toại tự đề cử mình): Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.

* lương đình: chòi nghỉ mát

6. Chương 6

Đông hàn xuân lạnh lẽo đi qua.

Đêm hè, vương phủ Tần Nam.

Mùi máu tươi nhàn nhạt còn thoang thoảng trong không khí sau cơn mưa, trên nền đá đen, xuất hiện một đôi ủng trắng.

Cố Tầm nghe tiếng ngoảnh đầu: “Bệ hạ?! Sao người lại đến đây?”

Hoàng đế mặt không biểu tình: “...”

Cố Tầm mỉm cười: “Nơi này được nước mưa cọ rửa rất sạch sẽ, bệ hạ không cần lo lắng.”

Hoàng đế mặt không biểu tình, chậm rãi bước lên thềm đá: “...”

Cố Tầm nhìn người nào đó đến gần, do dự một chút: “... Chỉ là có một chỗ còn chút máu.”

Hoàng đế nhìn hắn: “Nói.”

Cố Tầm quỳ xuống: “Còn một trắc phi thể tử bỏ chạy, chiều nay vừa mới bắt về vẫn chưa xử trí.”

Giọng hoàng đế lãnh khốc: “Vậy vì sao người do dự.”

Cố Tầm xấu hổ thở dài một hơi: “Vi thần đây chẳng phải là lòng dạ đàn bà hay sao! Ai! Muốn trách thì trách nữ nhân kia làm chi mà cái bụng cứ phải nhiều thêm một thằng nhóc a!”

Hoàng đế sững sốt: “...”

Cố Tầm vẫn cứ nói: “Ai! Nhưng mà người làm đại sự thì vẫn nên đáng đoạn tắc đoạn, nay vi thần đã suy nghĩ cẩn thận rồi, khẩn cầu bệ hạ hãy cho vi thần một cơ hội để sửa sai, vi thần sẽ tự mình giám trách tội phụ kia!”

Hoàng đế nhíu mày mất kiên nhẫn: “Người khỏi diễn nữa đi, trăm tha cho ả ta cũng được, nhưng đứa nhỏ kia sinh ra không thể lại mang danh con cháu của phản thần nữa.”

Cố Tầm cúi đầu: “Dạ, bệ hạ suy nghĩ chu toàn.”

Hoàng đế đột nhiên cười lạnh: “Người đi hỏi ả, có muốn thay hình đổi dạng vào hậu cung trăm không, không thì cũng đừng trách trăm không cho ả cơ hội sinh con.”

Cố Tầm nói nhỏ: “Chỉ là cơ hội sinh con thôi a...”

Hoàng đế lãnh khốc chớp mi: “Không thì gì?!”

Cố Tầm mặt chân chó: “Cũng phải, bệ hạ suy nghĩ chu toàn.”

7. Chương 7

Giữa hè, Ngự Hoa viên.

Một ao sen hạ, múa lượn trong gió, thân lá đung đưa, đóa đóa e thẹn ướt át, có thể xa ngắm mà không thể đùa bỡn.

Hoàng đế chậm rãi đi tới bên hồ rồi đứng lại: “Lần này người trừ gian có công, trẫm đang cân nhắc điều người đến...”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Điều đến chỗ nào ạ? Đại lý tự khanh? Đại học sĩ Lan Thanh các? Hay là thượng thư bộ Hộ? Tể tướng đương triều?”

Hoàng đế nghiêng đầu cho ai đó một cái nhãn đao: “Lòng tham của người quả không nhỏ!”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Vi thần đây chẳng phải là đang dự đoán những chức vị ấy đều có thể thay người rồi hay sao ạ.”

Hoàng đế hừ lạnh: “Cố Tầm, người thật to gan, dám trộm dò thánh ý!”

Mặt Cố Tầm đầy đau khổ: “Bệ hạ, vi thần không dám.”

Sắc mặt hoàng đế giãn ra đôi chút: “Thị lang bộ Hộ, cái này đã chọn thủng trời rồi!”

Cố Tầm cười hi hi đáp lời: “Oa! Lớn như vậy! Thật ra vi thần cho rằng bệ hạ sẽ ban dưới ngũ phẩm kia, dù sao thăng nhanh như vậy dễ bị người ghen ghét tráng niên sớm thế cái gì đó mà...”

Hoàng đế uất giận: “Câm miệng, trẫm thấy người là ghét mạng dài quá!”

Cố Tầm che miệng, mắt môi ngậm cười: “Hí hí... Hí hí...”

Hoàng đế phát tay áo xoay người đi: “Hừ!...”

Cố Tầm cười: “Bệ hạ?”

Hoàng đế cũng không quay đầu lại: “Làm cái gì?! Đứng im đó cho trẫm!”

Cố Tầm lấy ra một túi giấy từ trong áo: “Vi thần còn nhớ mang cho người đặc sản Tần Nam nè.”

Hoàng đế hồ nghi, xoay người cúi xuống.

Nhiều mày nhìn Cố Tầm một cái, nhìn thấy trong ánh mắt nụ cười hân, tựa hồ hàm chứa sự sủng nịch.

Lòng hoàng đế không biết vì sao lại khê khằng dao động một phát.

Bèn ra hiệu hân mở ra nhìn xem.

Túi giấy được giở hết tầng này đến tầng khác, chờ mong trong mắt hoàng đế càng lúc càng đầy, dường như trong lòng phồng lên cái bong bóng, càng lúc càng lớn, cuối cùng “bụp ——” một tiếng, bị chiếc kim nhỏ phũ! Phàng! Chọc! Thủng!

Hoàng đế nhìn cái thứ đồ mọc lông đen thui thui lù trong tay Cố Tầm, sắc mặt thoát cái biến đổi khó coi!

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi: “Cố Tầm —— “

Cố Tầm cuống quýt ném món đồ trong tay đi: “Bệ, bệ hạ, thần cũng đâu có biết cái thứ này hạn sử dụng lại ngắn vậy a! Nó, nó cứ nhiên không bỏ thêm chất bảo quản a —— óe —— “

Bạo bạo long tức giận rồi, bị trêu chọc cho mất mặt như vậy, y thề phải làm Cố Tầm nhìn không thấy thái dương ngày mai! Trước hết đánh cho hân sáng mai lết không nổi khỏi giường rồi nói.

8. Chương 8

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Người ngồi trên thượng thủ, ngón tay thon dài gõ án thư cộp cộp, tạo nên khí thế “sơn vũ dục lai phong mãn lâu”.

Hoàng đế nhìn ai đó khom người mà đứng: “Hiện tại kinh sợ như vậy là làm cho ai nhìn?! Cái khí thế khẩu chiến quần thần vừa mới nảy trên triều đâu!”

Cố Tầm một khuôn mặt đau khổ: “Bệ hạ, thần sai rồi! Thần cũng đâu biết Quý lão dễ kích động như vậy đâu chứ, nói không lại liền hôn mê a...”

Hoàng đế giận trừng: “Người còn không biết xấu hổ đi nói?!”

Cố Tầm khổ đau khổ đớn: “Thần biết sai rồi, thần cũng là vì khoản tiền ấy mà sốt ruột a, những người liêm khiết thanh thủy chảy xuôi dưới chân kia thì không thành vấn đề, nhưng chẳng lẽ lỗ hổng thuế muối Lương Hoài nọ cũng bắt bộ Hộ ngập bờ hòn hay sao?!”

Hoàng đế nổi giận quát: “Người là tì hưu sao?! Chỉ nuốt không nôn?! Coi tiền như mạng?!”

Cố Tầm: “Bệ hạ, tiền này dù sao cũng là qua tay thần mà đi, nói không có là không có, thần đau răng!”

Hoàng đế nhíu mày: “Tiền là của quốc khố, mắc mớ gì người đau răng!”

Cố Tầm khổ đớn khổ đau: “Nhưng thần có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế tiền bạc, không tài nào nhìn nổi người ta nuốt tiền đã qua tay mình!”

Hoàng đế mất kiên nhẫn: “Được rồi được rồi, Quý Chiết hôn mê người vẫn chưa hài lòng?! Quanh co lòng vòng tới cùng muốn như thế nào?!”

Cố Tầm lập tức bày ra một khuôn mặt trung trinh quên mình vì người, hào khí tận trời: “Bệ hạ nếu đã dự định phái Hình đại nhân vi hành Lương Hoài, thần cả gan thỉnh cầu cùng đi!”

Hoàng đế mất lạnh: “Lý do!”

Mặt Cố Tầm nghiêm túc thành thực: “Lần này làm chuyện liên quan tới tiền bạc, thần thân là người Hộ bộ, thứ nhất hiểu về thao tác và hướng chảy của đồng tiền, thứ hai... không phải thần nói chứ, Hình đại nhân là người cương trực hành sự phân minh bản lĩnh, nhưng chung quy là tâm tính thanh niên, cứng quá dễ gãy không biết linh hoạt, làm sao trị nổi những kẻ ruột già đầy não nếp nhăn đầy bụng kia đây!”

Hoàng đế cười nhạt: “Ồ? Còn nữa đâu?”

Cố Tầm nghi hoặc: “Còn nữa? Đó có lẽ chính là một tấm lòng vì nước vì dân thiên sinh của thần, đời này an bài vì Bích Nguyệt vì bệ hạ cúc cung tận tụy chết không chối từ! Ai! Đây có lẽ chính là sứ mệnh mà thần đến nơi đây!”

Hoàng đế tay phải nâng cằm, cười băng lãnh: “Nhưng trầm lại nghe nói gần đây người đối xử với Hình đại nhân có chút ân cần, vậy cái nguyên nhân thứ ba của người xác định không phải là không đành để người ta dùng thân phạm hiểm nên mới cam nguyện bên nhau chứ?”

Cố Tầm sợ hãi: “Bệ hạ, thần oan uổng a! Bệ hạ! Thần dù có gan lớn như thiên tử, cũng không dám làm ra chuyện phản bội bệ hạ a! Thần từ thân đến tâm đều là người của bệ hạ a!”

Hoàng đế nhíu mày: “Người nói cái quái gì vậy?!”

Cố Tầm ghen ngào: “Tuy rằng bệ hạ chỉ cần thân thần không cần tâm thần, nhưng thần trái lại một lòng hướng về bệ hạ, trung với bệ hạ a!”

Hoàng đế nhíu mày: “Câm miệng! Ít làm bộ làm tịch trước mặt trẫm! Lương Hoài người muốn đi thì cứ đi, về phần Hình Thừa Thanh, tốt nhất người nên giữ khoảng cách với hắn, không thì đừng trách trẫm không nhắc nhở người!”

9. Chương 9

Mùa đông, Cổ Tầm rốt cục về tới kinh đô, có điều lại bị thương, nằm ở trong xe ngựa mơ mơ màng màng được người đưa về.

Cổ phủ, phòng ngủ.

Phòng ngủ tối tăm u ám nồng nặc mùi thuốc đông y, một tia sáng xuyên qua bệ cửa sổ chiếu vào góc phòng, tăng thêm chút ấm áp.

Cổ Tầm từ từ chuyển tỉnh: "... Bệ hạ?"

Hoàng đế cúi đầu lại gần: "Người tỉnh?"

Cổ Tầm ngọ nguậy ngồi dậy: "Bệ hạ đến đã bao lâu?"

Hoàng đế đặt gối đầu vào phía sau cho người nào đó: "Vừa tới không lâu."

Cổ Tầm cúi đầu, tóc dài mềm mượt buông bên gáy, sườn mặt tái nhợt có vẻ suy yếu: "Thần... làm bệ hạ thất vọng rồi."

Hoàng đế sững sốt: "Vì sao nói như vậy? Chẳng phải án muối Lưỡng Hoài các người đã làm rất đẹp ẽ hay sao!"

Thần sắc Cổ Tầm trông có vẻ mệt mỏi: "Nhưng thần đã kinh qua sinh tử đại nạn lần này, mà lại không thể cùng Cổ công tử đối trở về."

Lòng hoàng đế bị một loại tâm tư đã lâu chưa nhớ tới kéo mạnh một phát, sốt ruột: "Thế nào? Lúc người hôn mê, nhìn thấy Tử Thù à?"

Cổ Tầm: "Không có ạ."

Trên mặt hoàng đế nhất thời không còn biểu tình: "... Ừm."

Cổ Tầm vỗ vỗ lên bàn tay ai đó: "Nhưng bệ hạ đừng lo, thần tin rằng Cổ công tử cát nhân tự có thiên tướng..."

Hoàng đế phát tay cắt ngang: "Người không cần nói những lời này nữa, dưỡng thương cho tốt là được."

Hình như đến lúc này Cổ Tầm mới nhớ tới thương thế của mình: "Là thần sơ ý, không ngờ tới đám sâu mọt đó bị bức đến đường cùng rồi còn dám mua tay giết người."

Hoàng đế thản nhiên: "Bọn chúng đã được giao cho Hình bộ xử trí trong khi người hôn mê rồi... Miễn cưỡng xem như người đã... lập một công."

Cổ Tầm cười: "Có thể được bệ hạ khen ngợi, là vinh hạnh của thần."

Hoàng đế nhìn thấy Cổ Tầm cười bình thường đến như thế, bình thường đến độ có thể nói là có chút yếu đuối ôn nhu, lại thêm khuôn mặt thanh nhã tú lệ của hắn, vô cùng dễ nhìn — nhưng cũng vạn phần mất tự nhiên. Hoàng đế giải thích nó là vì: nụ cười thế này đặt ở trên người một kẻ như Cổ Tầm mới là không bình thường.

Không, nên nói là Cổ Tầm hôm nay cả người đều có chút không bình thường, cư nhiên không có chọc y nổi giận, cư nhiên không có lên mặt ra vẻ ta đây... Quả nhiên là trọng thương một hồi cho nên tổn thương đến nguyên khí để tác quái rồi chăng?

Thần sắc hoàng đế vẫn thản nhiên như cũ: "Vậy người nghỉ ngơi cho tốt, trầm về cung trước đã."

Cổ Tầm nghe lời gật đầu: "Dạ."

Hoàng đế đang định bước đi, bỗng dừng cảm thấy ống tay áo bị giật khẽ một phát: "Làm cái gì?"

Cổ Tầm: "Bệ hạ, phải chăng ngài quên cho thần cái gì đó?"

Hoàng đế nghi hoặc: "Cái gì?"

Cố Tầm một khuôn mặt nghiêm túc: “Thuốc mỡ a! Chính là cái loại hể bôi lên một cái là vết sẹo lập tức biến mất da thịt nồn nà trong truyền thuyết đó!”

Hoàng đế nhíu mày: “Vì sao trẫm phải cho người loại đồ đó?!”

Cố Tầm vẫn đầy mặt nghiêm túc: “Chắc không phải bệ hạ không biết eo thần bị người ta chọc cho một cái lỗ rất sâu đấy chứ?! Là sẽ để lại sẹo đó! Sau này lên giường để bệ hạ nhìn thấy làm hỏng hết tâm tình thì thế nào cho phải?! Thần đây là suy nghĩ cho hạnh phúc của người và Cố công tử a —— óe —— bệ hạ bớt giận, thần là thương binh a —— “

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi gân giăng kín trán, tóm lấy cổ người nào đó: “Quả nhiên người vẫn là thiếu đánh!”

* thượng thủ: là một loại phương vị của lễ nghi, vị trí ngồi đầu

10. Chương 10

Mùa xuân, vạn vật hồi sinh.

Hoàng cung, trong rừng hoa đào, hoàng đế ngồi trên con dốc mọc đầy cỏ với một khuôn mặt âm trầm, không khí chung quanh lạnh toát, người sống dừng đại đột mà đến gần.

Một con mèo màu trắng lông dài kêu “ngeo ngeo” điềm nhiên đi qua, phát ra tín hiệu động dục, lại bị một hòn đá từ xa bắn trúng một cách tàn nhẫn, mèo ta sợ hãi nhảy phốc lên mây phát chạy trốn.

Mặt hoàng đế âm trầm: “Tiện nhân!”

Cố Tầm đang khê khàng bước đến gần thì dừng chân: “...”

Hoàng đế cũng không ngoảnh đầu, giọng không vui: “Không phải nói người.”

Cố Tầm vỗ vỗ trái tim bé bỏng: “Thần đã nói mà, thần nhiều lắm xem như hạ lưu vô sỉ.”

Thần sắc hoàng đế băng lãnh: “Chuyện gì tìm trẫm?”

Cố Tầm do dự tìm từ: “Ách... Thần nghe nói trong người bệ hạ không được khỏe, đã hai ngày dùng bữa không ngon miệng.”

Hoàng đế chớp mi cười nhạt: “Cho nên người được bọn họ cất cử đến dò la tình huống?”

Cố Tầm: “Xem như là vậy đi... Chẳng qua thần vừa mới nghe Đức công công tùy ý dong dài hai câu, đại khái biết rõ bệ hạ vì sao buồn khổ.”

Hoàng đế lạnh giọng cảnh cáo: “Người đừng có tự cho là đúng!”

Cố Tầm nhìn gáy ai đó, không thể nhịn được cười: “Bệ hạ, người hãy nghĩ thoáng một chút, chuyện nam nữ xưa nay đã là thiên kinh địa nghĩa, dẫu rằng người chung tình với Cố công tử, nhưng cũng không cần thủ thân như ngọc a!”

Hoàng đế thẹn quá thành giận, xoay người lại hung tợn trừng mắt người nào đó: “Trẫm nói, người đừng có tự! Cho! Là! Đúng!”

Cố Tầm một bộ thấu đời của người từng trải: “Bệ hạ, chẳng phải là bị nữ nhân hạ được thôi sao! Người là hoàng đế, người trong thiên hạ đều là của người, người muốn ngủ với ai thì ngủ người đó, hà tất làm như là liệt nữ thất thân vậy! Thần tin rằng nếu như Cố công tử biết rõ nguyên do trong đó, cũng sẽ không trách người đâu!”

Hoàng đế phát hỏa, mắt lộ hung quang, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cố Tầm, người! Tìm! Chết!”

Cố Tầm quỳ xuống dùng cảm khuyên giải: “Bệ hạ, thuần tình thương thân a!”

Hoàng đế xách áo người nào đó lên, giận quá hóa cười, cười lạnh: “Nói! Trẫm cho người cơ hội khuyên giải cuối cùng!”

Cố Tầm: “Bệ hạ, người đã hai mươi hai rồi, dẫu rằng đã có một tiểu hoàng tử, nhưng trong hậu cung không có nữ nhân, quả thực không giống ai a... Thần biết rõ tình ý của người đối với Cố công tử, nhưng —— được rồi, những lời này là Nghiệp thừa tướng Tạ thái phó Tô các lão thiên căn vạn dặn muốn thần nói, nếu thần không nói họ sẽ không để cho thượng thư bộ Hộ vừa nhậm chức này sống yên thân...”

Hoàng đế phản nộ: “Nói xong rồi?!”

Cố Tầm gật đầu: “...”

Hoàng đế thiếu điều phun lửa: “Tự mình tìm một chỗ kết liễu đi! Cút! Cút!”

Hoàng đế giận dữ, nhưng càng giận chính là bản thân quả thực không thể làm gì Cố Tầm được, mỗi lần buông lời cay độc cũng đều là làm cho ra vẻ như vậy mà thôi. Đối với khuôn mặt này, y cũng không nỡ làm ra chuyện gì. Nhưng tại sao vẫn không biết điểm dừng như vậy chứ. Kỳ thực nếu như là Tử Thù, y cũng thừa biết hẳn sẽ không bao giờ trách cứ mình. Xuất thân từ hoàn cảnh thứ thiếp không được sủng chính là căn nguyên của sự mềm yếu ôn hòa ở Tử Thù, người như vậy, chỉ biết tái mặt mà tiếp thu sự thực... Nhưng cái bộ mặt ghen cười của Cố Tầm thì quả thật không thể nào lường trước! Kẻ đó! Sao có thể mang khuôn mặt Tử Thù mà bày ra loại thái độ này?!

Quả thật tức chết người rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-khanh-nguoi-cut-cho-tram>